

בי"ה
שלום בית.

ילדה המתפתחת בבית הוריה, ממה היא מתרשמת?

ידועים לנו דברי הרמב"ם "דעות הרבה יש לכל אחד ואחד מבני אדם, וזו משונה מזו ורחוקה ממנו ביותר. יש אדם שהוא..."

ובכן יש ילדה שהיא מחזיקה בהוריה, שהם המקורות שהיא שייכת להם. ובדעה כזו הולכת וגדלה, וכאשר מתחתנת, את הבית העיקרי בשבילה, הוא בית ההורים. בעלה! זו הצטרפות חיצונית. וכמובן, כל בעיה בבית החדש, היא מספרת לאימה. וכל מה שאימה אומרת, ומדברת על ליבה, הכל הוא קודש קדשים. לפעמים זה עוזר לשלום בית ולפעמים זה מקלקל השלום בית. תלוי באיזו אימה (חמותו). יש אימה המבינה הבעיה, ומחזקת אותה, כי סוף סוף מפרט זה נכון להעלים עין, ולעניין כזה לא להגיב, ... וכל מיני טיפים לשלום בית. ויש האימה האומרת "אל תשתקי לו, אשר החילות ליפול לפניו, לא יהיה לך תקומה.." וכל סממני הניצחון מתגלים לבת החביבה המחזיקה בעצות האימה.

וכמו שאמרנו יש דעות אחרות. דעות הרבה חוץ מזו המחזיקה בבית ההורים, גם לאחר שמתחתנת.

ניקח לנו למשל, יש ילדה המתפתחת בבית ההורים, עם השקפה (שונה מהילדה הקודמת) כי בית ההורים הוא החיים הכי טובים, ולכך!...

ולכך, מתי היא תזכה להקים בית כזה? וכל מה שרואה בבית ההורים מטוב ומומלץ, לימוד הוא לה לחיים העתידיים שהיא חולמת עליהם. ונמצא כי לאחר שהיא מתחתנת עם כזו דעה, מובן מאליו כי בית ההורים, כבודו במקומו מונח. אבל הגיע הזמן "אעשה גם אנכי לביתי". ונמצא לו יזדמן שהאימה מדבר משהו נגד בעלה, היא משיבה לאימה שלה, כי לא צריך להציק לו, ושצריך להבין לרוחו, וש... מוטל עליה השלום בית. ואין לתת לאימה להתערב בהבחנותיה השטחיות. היא יודעת יותר טוב מהאימה שלה, מה שהולך בביתה.

מה ראינו כאן. שתי השקפות שונות. איך מתפתחים ואיך גדלים, ועל מי/מה נשענים להמשיך דרך החיים.

ובכן עצתי, כחומר למחשבה, אפילו שאין לכם מה להוסיף, איך לאור ביאור זה, אפשר לתאר שני נערים שונים, עד שגדלים, ועד שמתחתנים, ומה צפיותיהם בחיים לאור השקפותיהם השונות.

כעת נעסוק בשני גברים בניגודים גמורים. האחד מאוד-מאוד מנומס. על פרט קטן, מבטל את עצמו, ומשליט הביטויים הנימוסיים.

הגבר האחר, ממש חסר נימוס, מעולם לא השתמש בביטוי של נימוס, ויש לומר, כי ביטויי הגסות וחוסר הנימוס, חלק מהדיבור היומי.

כאשר נחקר הראשון אצל רופא "פסיכולוג" גדול. גילה שהאיש הזה, מלא נטיות "כבוד הבריות". הוא אינו רוצה שמישהו יסבול אותו, את חסרונותיו, את תסכולו, את אופיו, את ...

הוא אומר, עולם עם המלצותיו מצאתי. ממליצים לי דרכי הנימוס. מה לי לדחות אותם ולגלות גסות הנפש, ולתת לזולת לסבול אותי. אין לי אלא מה שהעולם מעדיף. ללכת בדרך הסלולה ... ובכך הוא תמיד נותן עדיפות לנימוס, מאשר הגישה האישית. לא כן הגבר השני.

כאשר נחקר השני אצל רופא "פסיכולוג" גדול. גילה שהאיש הזה, מלא עדיפות ה "אני". האיש הזה אומר, כי הוא אינו רוצה שמישהו יגיד לו איך לחיות החיים שלו, הוא דוחה כל נימוס, בשבילו, אלו הם מעשה ידי אדם, זה לא "נפש". כי "נפש" לפי הבנתו, כמה שהדיבור גס ומכוער, אבל סוף-סוף זה אני. זה הביטוי שלי, אז מה לי לעזוב התבטאות הנפש ללכת בדרך שסללו אותה בעלי התרבות.

עד כאן הבחננו בשתי דעות כאן ובשתי דעות שם ... אבל הבא ונרכוש לעצמנו להיות לנו חלק בהבנת העניינים, ולא להיות מובלים בשגרה עם חוסר הבחנה כל הדרך.

רק להבחין מידי פעם בשינויים האפשריים, ולא לצפות לדעה אחידה, ובפרט כאשר מול עינינו גובר הלחץ "קבלו דעתי".

בקיצור, אינו דומה מי שחי עם הבחנה מסוימת, למי שחי בחוסר אותה הבחנה. ושלוש על ישראל.

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל בֶּנוֹ אוֹמֵר: הַלּוֹמֵד תּוֹרָה עַל מְנַת לְלַמֵּד, מְסַפֵּיקִין בְּיָדוֹ לְלַמּוֹד וּלְלַמֵּד. וְהַלּוֹמֵד עַל מְנַת לַעֲשׂוֹת, מְסַפֵּיקִין בְּיָדוֹ לְלַמּוֹד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וּלְעֲשׂוֹת.